

MIJN ONTDEKKING VAN HET HOGELAND

SCHETSDAGBOEK VAN EEN NIEUWKOMER

TRUDY BEEKMAN

19
april

Groningen is niet plat

Als landstedeeling dacht ik dat Groningen plat was. Heel plat. En daardoor ook een beetje saai. Heel saai. Dat beeld werd bevestigd toen we de eerste keer in het noorden waren om hulan te bekijken: plat en saai. Ik herinner me een moment op de weg van Leens naar Eenrum toen die vreselijke waarheid tot me doordrong. Nee hé! Grijs en saai. Bijna geen bomen. Eindelose vlaktes met hier en daar een boerderij. Alleen in de verte kun je iets zien. De voorgrond is vrij eenzoniq. Het is de horizon die het een beetje interessant maakt. Later bleek dat het om die ene dag in de winter ging, toen de

bevolking zwaar boven het vlakke landschap hing. Dan is het ook niet zo moeilijk om je vooroordelen te laten bevestigen. Gelukkig klonk er ook een stemmetje in mijn hoofd dat zei: 'Het is vast zo'n landschap waar je de details goed kan leren herkennen en waarden'. En dat stemmetje bleek gelijk te krijgen. Want alles wat je ontdekt, ga je vanzelf waarden. Want dat vooroordeel klopt helemaal niet. Ja, er zijn vlakke delen hier op het Hogeland, maar er zijn veel meer kromme weggetjes, verhogingen in het landschap, velden, vreemde details, leuke

bosjes, mooie meens, prachtige oude kerktjes. Ik weet niet waar het vooroordeel over dit landschap vandaan komt, maar het is niet waar, weet ik nu. Het landschap in Noord-Groningen is heel afwisselend. Eeuwen geleden was dit een rivierdelta waarin allerlei maren en plassen richting zee - en terug - stroomden. De wierde van Warffem waar ik zelf op woon (de grootste van Nederland) werd vanaf 500 voor Christus aangelegd op een oude kwelderwal: de verhoogde oever van zo'n vroegere riviermonding.

Het hoogtevenshil vind ik nog altijd heel verrassend. In de eerste volledige winter dat ik hier woon heb ik een serie tekeningen gemaakt van de dorpen in het landschap. Ik wilde de zo afbeelden dat de bewoners en omringende boeien meteen hun dorp en het silhouet konden herkennen. Ik ben nog een serie aan het maken van de boomensoemde boerderijen die als oases in het landschap liggen, soms ook op wierden: de zogenaamde houtwierden.

Rustig aan - en snel een beetje

Op de N563 van Boeseloos naar Groningen wordt hard en soms onovervoerd ingehaald. Zeker in de oogsttijd leidt dat nog wel eens tot lastige situaties. Ook nu rijdt er een trekker met een lading strobelen voor ons. Ik wil er graag een schetsje van maken, maar ik zit achter het stuur. Gelukkig zit mijn man naast me. Hij vindt zichzelf niet zo'n geweldige schetser, maar ik zeg hem precies wat hij moet doen en dat doet hij. We hebben tijd zat want inhalen kunnen we toch niet. En het is ook niet erg: we kwamen toch naar Groningen voor de rust.

Het resultaat mag er zijn. De rondvliegende strobelen maken het af. En zo krijgt hij telkenjoe in een rijdende auto. Uniek!

Inclusief ben ik toe aan het maken van grote portretten van de planten in de kerktuin. Stevig wit papier heb ik daarvoor gekocht, getint papier met de naam Biotopi, glad papier van 140 gram. Ofspronkelijk heb ik de gewone berenklauw - een inheemse plant - op elk papier getekend. Daar was meel voor nodig, want de berenklauw heeft een hele ingewikkelde bloeiwijze. Het blad was inmiddels verdord, dus ik moest erop zitten om een vers blad te halen. Bij de spoorlijn kan ik niets vinden want daar was weinig gemiddeld. Langs de weg naar Onderdendam vond ik gelukkig nog wat verse berenklauwstelen. Bij het leuke witte huisje dat Spenje heer vond ik ook nog vingergras. In het grint langs de spoorlijn.

Het telkenjoe van wilde planten geeft soms stress, omdat je er precies op het goede moment bij moet zijn. Ik moet daarbij steeds denken aan Rein Westra, die telkenjoe van hele grote boeken als Wilde planten (deel 1, 2 en 3), mijn vroegere coach die fulltime telende. Hij had een heel team van vrijwilligers die planten naar Hiversum brachten. Stel je voor dat je knallende hoofdpijn hebt en het zeldzame zinkvluchtje arriveert net uit Zuid-Limburg!

10
aug

*Androsace
Fumaria sp.*

*Androsace
Fumaria sp.*

16
aug

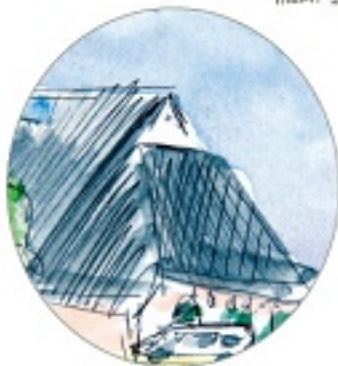
Wit is ook een kleur

Longs de provinciale weg van Groningen naar foodeschool staat een schattig wit huisje met een deurtje, twee raampjes en een rood dak. Eerst staat een enorme oude conifer. Smoorverlief ben ik op dat huisje. Ik verzamel schetsen van het huisje in alle tijden van het jaar.

Het huisje staat vlak buiten Breda, langs de oprijt van een grote boerderij. Ik ben het erf opgelopen en heb een de boer gevraagd of het te huur was, maar hij vertelde dat het dak zo slecht is dat het huisje niet gebruikt mag worden. Heel jammer.

De boer vertelde dat het huisje als illustratie is gebruikt op de plakken Brints van vroeger. Vandaar dat het in de volksmond het Brintehuisje wordt genoemd. Ik vind dat jammer, het doet afbreuk aan de romantiek. Een vriend van ons had er een veel betere naam voor. Hij noemde het een Weissenbrich-huisje, omdat de schilder Weissenbrich vaak witte elementen in zijn landschappen gebruikte.

maart 2017

50

11.15.

april 2017

Er staat
witte
het huisje
weergegeven
foto's

september 2017

4. foto's van deuren zijn

Wit is een erg opvallende kleur (ja, wit is een kleur, in mijn beleving) in het Groningse landschap. Het moeit zijn de uilenborden, hoog in de nok van de boerderijen, meestal met gestileerde zwanen, soms met paardenhoofden. Als ik mijn schetsen thuis inkleur, moet er altijd extra op letten dat ik zo'n klein driehoekje niet distruveer. Voor je het weet is het bleek. En het hoort wit te zijn.

september 2017

naal 2017

51